

А подъ крушата на синура вързана люлка и въ люлката се изправило малко турче. Спрѣхме се: кого да убиемъ. Ако убиемъ майката, ще осиротѣе детето, нѣма да има кой да го накърми, въ сухи пелени да го повие. Малкото. . . Нека малкото бжде първата ни жертва! И го взехме да го погубимъ. Туркинята се затече подире ни, молѣше се, а ний я вързахме о крушата. . .

Стана тъмно. Одаята се изгуби. Изгуби се и младата жена. Велко не я виждаше. Кжде е!

— Чувашъ ли?

— Недей разправа, страхъ ме е отъ тебе!

— Има още. Него лѣто голѣма суша падна надъ Дели-Ормана. Кладенцитѣ присъхнаха. Напука се горката земя отъ огънь. Царевницитѣ станаха до колѣне, скласиха и не вързаха плодъ. Съ премалнѣли криле птицитѣ пѣрполѣха надъ изгорѣлитѣ поляни и падаха мъртви. Бѣла пѣна имаше на клѣвкитѣ имъ. Полинѣ цѣлата гора. Свиха се листата на дърветата, клонитѣ увиснаха. И по селата трѣгна една мѣла, че за нашия грѣхъ било всичкото. Невинна душа сме затрили. Душа на дете, на ангелче. Рекохме — може да е тѣй. Тая суша нѣма да има край, доде не се смили Той. Че проводихъ Желя, моя байрактаринъ да влѣзе въ Ржовската черкова. Свещи и тамянъ да вземе и куната на свети